

PADÁ RUDÁ HVĚZDA

STEVE BERRY

GRANT BLACKWOOD

≡ KNIHA ZLIN

Padá rudá hvězda

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

 KNIHA ZLIN

Steve Berry

Padá rudá hvězda – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

PADÁ RUDÁ HVĚZDA

STEVE BERRY
GRANT BLACKWOOD

≡ **KNIHA ZLIN**

Copyright © 2024 by Steve Berry
Translation © 2025 by Jakub Marek

ISBN tištěné verze 978-80-7662-889-2
ISBN e-knihy 978-80-7662-893-9 (1. zveřejnění, 2025) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-7662-894-6 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-7662-890-8 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

PODĚKOVÁNÍ

Upřímně děkujeme Benu Sevierovi, statutárnímu viceprezidentovi a vydavateli u Grand Central. Lysse Keuschové, naší redaktorce, se kterou jsme velmi rádi spolupracovali. Dále Tiffany Porcelliové za její zkušenosti v marketingu; Staci Burtové a Ivy Chengové, jež se staraly o propagaci; a všem pracovníkům v oddělení prodeje a produkce, kteří zajistili, že kniha vůbec vyšla a je široce dostupná.

Děkujeme vám všem.

Velké díky jako vždy patří našim manželkám, Julii a Elizabeth, které nám zůstávají ze všech nejdražší. První dobrodružství Lukea Danielse, *Devátý muž*, jsme věnovali jim. Jak jsme zdůraznili i minule, přítomnost a vliv partnerů, kteří vás podporují, je základem úspěchu každého spisovatele.

Totéž lze ovšem říci i o agentech.

Pro autora je literární agent důležitý podobně jako slova a papír. Nakladatelská smlouva z newyorského nakladatelství (nebo z jakéhokoli jiného) je jedním z nejnáročnějších a nejednostrannějších dokumentů, jaké si můžete přečíst. Na zhruba třiceti stranách (psaných jedním souvětím) nenajdete téměř nic, co by hrálo ve prospěch vás coby autora. Smlouvu sepisují právníci, jejichž úkolem je hájit zájmy nakladatelství. To však neznamená, že by nemohla být oboustrannější a spravedlivější vůči spisovateli.

Stačí požádat.

K tomu ale potřebujete vědět, co z ní vypustit a co do ní naopak přidat.

A tehdy přichází na řadu zkušený literární agent.

Jeho úkolem je pečovat o spisovatele. Pracuje výhradně pro něj. Veškerá jeho loajalita je vázána na autora. Všechno, co řekne a udělá, vám má pomoci. Je spisovatelovým očima, ušima a jeho mozkem při uzavírání smluv.

Je nepostradatelný.

Jaké to štěstí, že my máme ty dva nejlepší.

Nejenže jsou nám obchodními partnery (protože se finančně podílejí na našem úspěchu), ale jsou i našimi přáteli.

Bez nich by se to neobešlo.

Hluboce se tedy klaníme Simonu Lipskarovi (za Stevea) a Danu Conawayovi (za Granta), díky nimž je všechno, jak má být.

*Pro Simona a Dana
Děkujeme*

*„Jsem pevně přesvědčen, že nekonečná
a nekontrolovatelná smrtící síla jaderných zbraní by se
již nikdy neměla dostat do rukou obyčejného smrtelníka,
ať už by byl důvod jakýkoli.“*

– MICHAEL GORBAČOV

PROLOG

MOSKVA
LEDEN 1584

Ivan IV. Vasiljevič nebyl krutým člověkem.
Zdaleka ne. Naopak býval spíš opatrný.
Rozvážný.

Prožíval padesátý třetí rok života a třicátý šestý rok své vlády. Po otci zdědil území značné rozlohy, postrádající ovšem jakýkoli náznak jednoty a harmonie. Moskva v jeho středu byla obehnána jen prstencem hlásek, byla otevřeným městem připomínajícím dočasnou osadu. Skutečné centrum, jeho *kremľ*, se ale skrývalo za vysokými hradbami s mohutnými věžemi. Dál odtud se pak v širých soustředných kruzích rozkládaly země, které se však ani zdaleka nepodobaly organizovaným provinciím. Spíše se jednalo o nezávislé státy, které mezi sebou neustále válčily, aniž by čehokoliv dosáhly. To ale Ivan IV. změnil – všechny donutil, aby ho uznaly jako jediného vládce, a udělil si nový panovnický titul. Už jeho dědeček Ivan III., nazývaný nyní Veliký, kdysi o Moskvě prohlásil: *Dva Římy padly, třetí už stojí a žádný čtvrtý nebude*. On tedy už jen došel k názoru, že tomuto spojení duchovní a světské moci náleží jediné pojmenování.

Car.

Ivan IV. se narodil v Moskevském velkoknížectví do rodu Rurikovců; byly mu pouhé tři roky, když jeho otec zemřel a on byl prohlášen za velkoknížete. Jeho matka, blahoslavená Jelena Glinská, vládla zemi následujících pět let coby regentka, dokud

nezemřela v bolestech na otravu zosnovanou nepřáteli. Bez její ochrany byl vydán do rukou bojarů, kteří s ním zacházeli krutě; předváděli ho při slavnostních příležitostech a pak ho opět uvěznili. Sotva dostával najíst. Zanedbávali ho duševně i fyzicky. A zatímco vystavovali zemi hroživé tyranii, nevědomky mu poskytli cennou lekci.

Strach je prospěšný.

Vyrůstal v atmosféře neustálých konfliktů, během nichž se naučil, že krutost a nemilosrdné jednání jsou předpokladem moci.

Slabocha se nebojí nikdo.

Radostem sdíleným s prvními společníky, které mu vybrali, se nic nevyrovnalo. Jeho oblíbenou zábavou bylo házení psů z vysokých teras – vzrušovalo ho jejich utrpení, když padali vzduchem a lámali se o hradby. Jednou nechal kvůli maličerné hádce popravít svého přítele. Jinému vyřízl jazyk za to, že mu spílal. Sledováním, jak jsou lidé mučeni a zabíjeni, dospěl v muže. Nakonec byl v osmnácti letech korunován velkoknížetem.

Ivanem IV.

Tehdy nadešel čas jeho pomsty.

Nikdo jí nebyl ušetřen. Veškeré dluhy, zejména smrt matky, byly splaceny krví. Začalo se říkat: *Čím blíže jsi carovi, tím blíže ses ocitl smrti.*

Naštěstí byl obdařen silným tělem. Byl vysoký, statný, se širokými rameny i hrudníkem. Nos měl dlouhý a zploštělý, se zahnutou špičkou, oči ledově modré, zapadlé, ale neklidné a stále pozorné. Nosil dlouhé vousy, nazrzlé s odstíny černé, a hustý knír. Ale jako většina jeho poddaných si holil hlavu.

Byl prostý i urozený zároveň.

„Je vše připraveno?“ zeptal se svého osobního strážce.

Bogdan Bělskij s ním prožil už mnohé, prošli spolu téměř všemi životními nástrahami. Byl možná jediným člověkem z jeho okolí, který zůstal naživu a kterému Ivan skutečně důvěřoval.

„Jak jsi přikázal,“ odpověděl Bělskij.

Odpolední nebe bylo ztěžklé šedivými mračny. Procházeli otevřeným prostranstvím uvnitř vysokých cimbuří kremlu, kolem řady budov, jež znal celý svůj život. V noci napadl čerstvý suchý sníh. Ten teď křupal pod každým krokem. Mdlé zimní slunce se prodíralo skrz mraky, neposkytovalo však úlevu od chladu, který jej tlačil do spánků. Ostrý mráz mu stahoval chřípí. Ozbrojení vojáci drželi stráž ve věžích a hlídkovali na kamenných hradbách. Bylo to nezbytné, přestože na opevněnou citadelu by se nikdo zaútočit neodvážil.

Došel k vnější zdi a vylezl po dřevěném žebříku.

Z hradeb se zadíval za příkop na zamrzlou řeku, masu tvrdého modrého ledu, po které se dalo prohánět jako po pevné zemi. Zastřené slunce ozařovalo sníh úzkými paprsky jasného světla a dodávalo mu oslnivý lesk. Uprostřed široké řeky stála železná klec, dost velká na to, aby se do ní vešli tři muži. Podle pokynů měli v ústech roubíky a ruce svázané za zády. Nebyli to obyčejní lidé, ale členové carovy osobní stráže, pečlivě vybraní před několika týdny pro tajnou misi a vykonávající rozkazy, které pocházely přímo z jeho úst.

Rozkazy, které muži splnili.

Do písmene.

A to znamenalo, že dnes musí zemřít.

Sledoval je, jak pobíhají uvnitř klece a kopou do pevných železných mříží. Nikdo z nich na sobě neměl kabát ani nic jiného, co by je chránilo před krutou zimou. Ale ta už je dlouho trápit nebude. Další strážní stáli za velkou hromadou dřeva na podpal, které bylo nařezáno a naskládáno kolem klece.

To, co se mělo stát, nebylo ničím neobvyklým. Ve skutečnosti se to v té či oné podobě dělo téměř každý den. Jeho mučírny platily za zvláštní formu pekla. Tresty v nich dosahovaly podoby biblických muk. Někdy byl jejich pouhým pozorovatelem. Jindy vzrušeným divákem. Příležitostně se i aktivně zapojil. Dnešní podívaná byla spojením všech tří variant, konala se na otevřeném

prostranství, aby ji spatřili všichni, ale on si nevšiml, že by se na zasněžené břehy řeky přišel někdo podívat. Dobře. S potěšením kvitoval, že se vše vyřeší rychle a v tichosti. Trojice spoutaných byla vybrána pro své mládí; neměli manželky ani děti, byli jen dychtiví potěšit svého cara a nekladli zbytečné otázky.

Blížil se konec jeho vlády. Tělo mu začínalo uvadat. Smrt ho pronásledovala, zatím ho však nedohnala. Zbývalo mu málo času, proto jej hodlal využít co nejlépe. S první ženou zplodil dva syny. Starší, jménem Ivan, se svému otci velmi podobal. Měli řadu společných zálib a potěšení. Jeho dědic však zemřel. Už tomu byly tři roky. Bůh mu pomáhej – mladíka totiž zabil sám. Ne úmyslně. V záchvatu vzteku. Chlapec zemřel, a on už to nemohl změnit. Úzkost z onoho nesmyslného činu v něm přetrvávala dodnes.

A nikdy nezmizí.

Sám se jako mladý vyhýbal studiu a dával přednost společnosti *skomorochů*, potulných zpěváků. Nakonec však pochopil, že to je hloupost, a začal číst a učit se. Psal básně, skládal hudbu, ovládl cizí jazyky. Na svém dvoře hostil lékaře, astronomy a vědce – ti všichni v něm nacházeli pozorného posluchače. Sbíral knihy. Některé z nich patřily mezi nejcennějších na světě, přidal je do sbírky, kterou mu zanechal otec. Stal se metlou Osmanské říše a nepřítelem Sulejmana Nádherného, porazil a zničil Zlatou hordu. Sám stál v čele armády, riskoval vlastní život a jeho vítězství mu zvýšila prestiž i neohroženost, což mu vyneslo nové přízvisko.

Gróznýj.

Hrozný. Mocný. Úchvatný.

Nyní, na sklonku života, mu byly nejcennější dvě věci. Ostatky jeho matky a knihy po dědečkovi.

„Obojí je v bezpečí,“ sdělil mu Bělskij. „Ukryté tam, kam jsi sám určil. U jeptíšek ve Vozněsensském monastýru.“

Věděl, že jakmile odejde, bojaři zničí všechno, co považuje za cenné. Všichni ho nenáviděli. Jeho nový dědic, druhorozený

syn Fjodor, byl dobromyslný, prostoduchý muž, který se o politiku nezajímal. Byl nemocný na těle, slabý na duchu a bezdětný. Zasvětil život modlitbám a rozjímání. Jím měl rod Rurikovců předurčeno skončit. Proto jeho plán a nadcházející události byly o to naléhavější. Zakrátko budou znát pravdu jen on a Bělskij. Jeho osobní strážce byl do spiknutí zapojen z praktického důvodu.

„Až zemřu,“ zašeptal a s každým nádechem ho obklopil mlžný opar, „ulož mě k nim.“

„Uložím. Slibuji.“

Netoužil být pohřben uvnitř Archandělského chrámu, kde spolu s ostatními velkoknížaty odpočívali jeho otec, dědeček a syn.

„Jasnovidka se nemýlila,“ zašeptal.

Po zjevení komety se sem sjeli věštcí z celého Ruska. Jedna z žen v jejich řadách vyslovila hrozivou předpověď. Car do roka zemře. Místo aby ji nechal popravit, vyslechl si ji.

A připravil se.

„Oblečte mě do mnišského hábitu, abych dosáhl božího odpuštění za všechno zlé, co jsem spáchal.“

Jeho dávný přítel přikývl.

Obrátil pozornost zpět k řece a pravou rukou pročísl studený vzduch.

To byl signál.

Stráže s pochodněmi přistoupily k hranici, která obklopovala klec, a zapálily ji. Trvalo pouhých pár okamžiků, než vyschlé dřevo chytlo a k odpolední obloze se začal valit hustý dým. Muži uvnitř klece se přesunuli od mříží směrem do středu svého vězení ve snaze uniknout plamenům, jistě si však také přáli pocítit odpírané teplo. Neměl v úmyslu je spálit ani udušit. Měli roubíky, takže nemohli vykřiknout nic z tajemství, které skrývali, ruce měli spoutané, aby si je nemohli uvolnit. Nikdo jim nevysvětlil, proč jsou trestáni.

Žádné vysvětlení však nebylo třeba.

Ohnivé jazyky olízly kovové mříže. Zpočátku zajatci plameny jistě vítali, ale ty postupně sílily, až se staly nesnesitelnými.

Od řeky se ozvalo hlasité zapraskání. Led začínal slábnout. Netrvalo to dlouho. Strážci s pochodněmi ustoupili dál od klece. Oheň kolem ní stále plápolal. Další zapraskání. Ivan se zadíval na oblohu, které chyběla hloubka; nic neskrývala, nevrhala žádné stíny. Při mrazivém závanu větru se zachvěl. Poslední prasknutí, jako když se strom láme pod úderem sekery, a klec se rázem proměnila v ostrov. Její hmotnost však byla na plovoucí led, který ji podpíral, příliš velká a celá se v jediném okamžiku potopila a zmizela pod hladinou řeky. Zbyl po ní jen sykot páry.

Hotovo.

Vše bylo v bezpečí.

SOUČASNOST

1

LISABON, PORTUGALSKO

PONDĚLÍ 19. KVĚTNA

4:00

Lukeu Danielsovi se vybavilo staré horolezecké rčení: Dosazení vrcholu je jen polovinou úspěchu. Vylézt na horu je zatraceně těžké. Ale přestože ji zdoláte, vaše úsilí zdaleka neskončilo. Ne, dokud se nedopravíte v pořádku dolů do základního tábora. Teprve pak oslavujete. A přestože jeho aktuální úkol pro Magellan Billet – nenáročné převezení osoby přes španělské hranice – nebyl žádným vysokohorským výstupem, byla ona metafora namístě. Včera svou misi úspěšně dokončil a teď mířil domů.

Problém?

Dva tmavé sedany, které ho cestou na letiště v šachovnicové formaci pronásledovaly posledními čtyřmi zatáčkami. Udržovaly si odstup, jako dva piloti stíhaček eskortující třetího.

A nijak zvlášť se svým úmyslem netajily.

Do svítání zbývaly dvě hodiny, do pondělní ranní špičky bylo daleko. Čtyřproudá dálnice, rozdělená na dvě poloviny, byla z větší části opuštěná. V Lisabonu však nikdy předtím nebyl, neměl tedy nejmenší ponětí, co tu místní považují za rušný provoz. Věděl jen to, co mohl spatřit. Ony dva černé sedany ženoucí se za ním. A lidi, kteří v nich seděli. Zhruba kilometr před sebou zahlédl blikání světel letištní dráhy a navigačních majáků.

Základní tábor. Už tam skoro bude.

Měl na výběr: buď se skryje na letišti, nebo zjistí o svých zvědavých přátelích víc. Rozhodl se pro druhou možnost. Proč? Zaprvé – coby bývalý voják neměl rád, když ho někdo pronásleduje. Armádní rangers byli stopaři, ne stopovanými. Dřív k zvláštním jednotkám sám patřil, hrálo se tu tedy o jeho profesionální čest. Zadruhé – neměl tušení, co po něm ti lidé chtějí. Mají nepřátelské úmysly? Jsou ozbrojeni? Nevěděl zhola nic. Nemohl však riskovat přestřelku na letišti plném nevinných kolemjdoucích. Nevýhodou bylo, že neměl svou zbraň. Kdyby došlo na ozbrojený střet, nebyl by na tom lépe než kterýkoli jiný náhodný svědek. Ke všemu byl nevyspalý, nevrlý a netěšil se na sedmihodinový let turistickou třídou přes Atlantik domů do Washingtonu. Člověk by si myslel, že vláda Spojených států svým zpravodajským důstojníkům zaplatí lepší dopravu.

Ale realita byla jiná.

Krátce shlédl na mapu v mobilním telefonu a pak vytočil číslo na operační základnu Magellan Billetu. Ozvalo se lupnutí a Luke promluvil: „Pronásledují mě; ve dvou autech; původ a záměry neznámé.“

Pak vyťukal souřadnice MGRS.

Billet často spolupracoval s americkými vojenskými jednotkami a využíval vojenský geografický systém, který dokázal určit polohu s odchylkou jednoho metru. Dobře ho znal. Ještě v Afghánistánu, za časů, kdy sloužil u rangers, znamenala znalost přesné pozice rozdíl mezi dělostřeleckou palbou s nejistým výsledkem a evakuací těžce zraněného kamaráda vrtulníkem.

„Žádáte o podporu?“ zeptal se hlas.

„Ne, ale hlídejte mi čas. Šedesát minut. Potom se po mně poohlédněte.“

Ukončil hovor a zadíval se do zpětného zrcátka. Auta nezmizela, byla teď už pouhých sto metrů za ním a blížila se jako pár hladových žraloků.

Chcete si hrát? Dobře. Hra začíná.

Sešlápl plyn a zrychlil. Pak na poslední chvíli prudce zahnul doprava na nadcházející výjezd a znovu zrychlil, aby zatačku projel tak rychle, jak jen to šlo. Oba sedany se dostaly do smyku, jak se snažily náhle zabrzdit.

Usmál se.

Jeho pronásledovatelé zaspali a přejeli.

Nevýhoda?

Zjistili, že o nich jejich kořist ví. Téměř jistě svou taktiku změnil, možná budou agresivnější. Na konci odbočky sešlápl brzdy a ohlédl se doleva, aby se ujistil, že nesrazí nic netušícího motoristu.

Cesta byla volná.

Ignoroval stopku, prudce strhl volant a v mžiku se otočil. Silnice se opět stáčela a Luke se téměř okamžitě ocitl na okraji *bairra*. Typické portugalské předměstí vypadalo takhle brzy ráno klidně. Vpravo se rozprostírala kilometr široká plocha křovinaté půdy rozdělená kanálem obehnaným serpentinami vysokých a bujných stromů. Za ní se táhla silnice k další čtvrti, jejíž obrysy načrtávala světla pouličních lamp. Pohlédl do zpětného zrcátka. Po pronásledovatelích ani stopy. Samozřejmě je nesetřásl, jen je donutil, aby ho naháněli. A začali jednat zoufale.

A snad i trochu neopatrně.

Před sebou zahlédl odbočku na nezpevněnou cestu. Mírně zpomalil a najel na ni. Teď už jen potřeboval najít správné místo. Čím déle bude honička trvat, tím hůř pro něj. Musel předpokládat, že si jeho pronásledovatelé dokáží zavolat posily, a nechtěl se nechat zabít při zběsilé silniční honičce. Jeho nejlepší šancí bylo donutit je hrát *jeho* hru, na lovce-zabijáka, pěšáka operujícího v terénu, a podle *jeho* pravidel.

Cesta se stáčela doprava, souběžně s kanálem.

Smýkl autem ke krajnici a zastavil až ve chvíli, kdy se vysoká tráva otřela o podvozek. Nechal běžet motor, světla rozsvícená; a vyběhl do chladného rána. Otevřel kufr, naklonil se dovnitř, vylovil montpáku a pak se rychle schoval do trávy pod auto.

Tenhle trik použil už dřív, naposledy v Lichtenštejnsku před opuštěnou leteckou základnou wehrmachtu.

Tehdy to zafungovalo. Proč ne teď?

Třicet sekund nato se na silnici objevila dvojice světlometů a za nimi druhá. Pneumatiky skřípaly na hlíně a štěrk. Vedoucí vůz zpomalil, pak projel kolem Lukeova půjčeného auta a zastavil sotva metr od předního nárazníku. Druhý vůz zabrzdil za ním, aby auto zablokoval. Chytrý, ale v téhle situaci špatný tah.

Dveře se otevřely.

„Zkontrolujte auto. Opatrně,“ rozhodl autoritativně mužský hlas.

Po obou stranách se trávou pohybovaly nohy.

„Čisto,“ zvolala neznámá žena. „Auto je prázdné.“

„Kufr také,“ oznámil jiný hlas. „Musel si vzít zavazadla.“

„Utekl do lesa,“ prohlásil první hlas. „Tam nás chce dostat. Lukeu Danielsi, vyjdi ven. Musíme si promluvit.“

Hlas byl Lukeovi povědomý, ale nedokázal ho zařadit. Další pár nohou se přiblížil ke kmeni na dosah ruky.

„Chybí tu montpáka, šéfe.“

„Jdeme pro něj,“ rozhodla žena.

Nohy stojící poblíž kufru se vzdálily, mihly se kolem Lukea.

Potichu se vysoukal zpod auta, zvedl se na kolena a pak muže uhodil do kotníku. Chlap zavyl, stočil se stranou a pak se svalil na zem. Zbraň mu upadla do hlíny. Luke přitiskl hrot montpáky k mužovu hrtanu a zašeptal: „Ani muk.“ Popadl zbraň a pohnul se. „Vstaň.“

„Já... nemůžu. Myslím, že jste mi zlomil... kotník.“

S námahou zvedl muže na nohy. Kulhal, kymácel se ze strany na stranu, ale pro Lukeovy účely byl stabilní tak akorát. Vrazil mu pistoli k uchu. „Zbraně na zem, nebo tomu chlapovi zkazím den.“

Přímo proti Lukeovi se objevila silueta vykreslená dvojítmí paprsky světlometů jeho auta. „Asi jsem to měl čekat. Klastický Luke Daniels. Nemusels mu ublížit.“

Konečně hlas rozeznal.

Sean Fernando.

Jméno, které se těžko zapomíná, a to hned z několika důvodů, v neposlední řadě proto, že mu vždycky připomínalo padoucha z mexické telenovely. Nebo píseň od skupiny ABBA. Ale tenhle muž byl vyškoleným agentem zpravodajské služby.

CIA.

„Měl bys vědět, že v té pistoli jsou jen gumové náboje.“

„Z bezprostřední blízkosti účel splní.“

„Opravdu se ho chystáš zastřelit, Lukeu?“

„To záleží na tom, jestli uvěřím tvému vysvětlení, proč mě sleduješ.“

„Určitě tu nejsme proto, abychom ti ublížili. Nedal jsem snad naši přítomnost najevo dost jasně?“

„Až *moc* jasně.“

„Jen jsem chtěl vyzkoušet, jestli jsi pořád ve formě.“

„Prošel jsem?“

„Na výbornou. Nech ho jít. Přišel jsem si s tebou promluvit.“

Fernando byl z velitelství operací CIA. Čili od tajné služby. Čili od špiónů v terénu. Pracovali v utajení. Ve stínu. Kdyby ho chtěli zabít, nikdy by je neviděl přicházet. Navíc, když pomíne hollywoodská kliše, byla CIA, pokud šlo o vraždy, poměrně obezřetná. Fernando sem dorazil z určitého důvodu a Luke si musel přiznat, že je zvědavý. Proto svého zajatce pustil a pomohl mu sednout si na nárazník.

„Zlomil jste mi kotník, Danielsi.“

„Budete v pořádku.“

Natáhl závěr pistole a vyhodil gumový náboj. Zachytil jej ve vzduchu, uvolnil zásobník a pak oboje schoval do kapsy. Prázdnou zbraň muži vrátil.

„O co tu jde, Seane?“ zeptal se. „Co je tak důležitého, že bych kvůli tobě mohl zmeškat let? Jsem unavený a chci jet domů.“

Fernando se na něj upřeně zadíval.

„John Vince.“

2

Luke následoval Fernandův tým zpět přes *bairro* do nočního bistra na okraji letiště. Zmínka o Johnu Vinceovi stačila, aby na svůj let okamžitě zapomněl, a nabídka, že mu Fernando koupí kávu, mu lehce zlepšila náladu. Zatímco ostatní agenti z aut zaujali strategické pozice u vchodu do bistra, Luke s Fernandem se usadili v boxu. Za okny se mihotala světla přistávací dráhy. Právě vzlétal tryskáč, který se naklonil a zmizel jim z dohledu jako silueta na pozadí vycházejícího slunce.

„Neboj,“ ujišťoval ho Sean. „Jestli tě nezajímá, co ti chci říct, zarezervuju ti příští let.“

„Úsporný jako vždycky,“ odvětil Luke lhostejně.

Fernando byl zvláštní chlapík. Jeho matka pocházela ze Sri Lanky, otec byl Pákistánec, původně katolík, který konvertoval, když se na dovolené v Indii seznámil se Seanovou matkou. Byla to láska na první pohled; týden nato spolu utekli a přestěhovali se do USA dřív, než jejich rodiče stihli jakkoli zaprotetovat nebo je hledat. Sean měl husté vlnité černé vlasy, skořicovou pleť a pronikavé tmavé oči. Těsně pod linií vlasů skrýval jizvu, která podezřele připomínala lehké střelné zranění, na které se ho Luke čas od času vyptával. Odpovědi se pohybovaly v rozmezí od opilého holiče až po nehodu se sekačkou na trávu. Každou odpověď doprovázel úsměv, ale lesk v jeho očích Lukeovi napovídal, že na zranění vzpomíná nerad.

Donesli jim kávu a Sean pokračoval: „Před třemi dny jsme obdrželi zprávu –“

Luke pozvedl ukazováček, kterým Fernanda umlčel, a vy-
chutnal si doušek.

Pak si dopřál další.

„Lepší?“ otázal se Sean.

„Pro začátek. Tak do toho, mluv.“

„Před třemi dny jsme obdrželi zprávu, že se Vince znovu objevil na scéně.“

Lukeovi se hlavou honilo asi tisíc otázek a chvíli je v duchu
třídil, než vybral ty nejdůležitější. „Řekls ‚zprávu‘. Co si pod tím
mám představit?“

„Zdroj.“

„Vidím, že se chováš jako dokonalý, sdílný důstojník CIA,
který se zdráhá mluvit o svých metodách. Přestaň chodit kolem
horké kaše. Jaký zdroj?“

„Bylo mi řečeno, že jde o agenta v utajení, který informace
získává z první ruky.“

„Míra důvěry?“

„V toho informátora? Nebo zdroj?“

„V oba.“

„Zdroji věřím bezmezně. Informátorovi? Tady přicházíš na
řadu ty.“

„Kde je ten zdroj?“ zeptal se.

„V Maďarsku. Malý Varadín.“

Teď už chápal. „To není náhoda.“

„Myslíš?“ pozvedl Sean obočí.

Malý Varadín ležel ve východním Maďarsku dvacet dva ki-
lometrů od ukrajinských hranic. Jednalo se o Lukeovu a Vin-
ceovu operační základnu pro operaci Sommerhaus, na kterou
nikdy nezapomene. Vlastně se mu myšlenky na ni nikdy nevy-
kouřily z hlavy od chvíle, kdy akce před dvěma lety oficiálně
skončila.

Její účel byl jednoduchý, provedení však nebezpečné.

Vince, veterán z operačního ředitelství CIA a odborník na nábor agentů, měl rekrutovat na Ukrajině síť místních špiónů. Diktátorské chrastění zbraněmi ze strany ruského prezidenta Konstantina Franka přerostlo v ozbrojený vpád do ukrajinské Luhanské oblasti. Ředitel národní zpravodajské služby proto nařídil CIA, aby začala vytvářet informační síť na Ukrajině, jejímž prostřednictvím by Spojené státy mohly vysílat do terénu jak poradce, tak zpravodajské informace. Přirozeným prvním krokem bylo získání místních odborníků. Technické metody jako satelitní snímky či elektronické odposlechy fungovaly sice na výbornou, ale nemohly nahradit lidské oči a uši.

Luke, posila akce z Magellan Billetu, oddělení tajných operací ministerstva spravedlnosti, sloužil jako Vinceův bezpečnostní dozor, převáděl agenty a materiál přes ukrajinskou hranici do Maďarska a zpět. Bylo ho na místě třeba, čelili totiž přílivu ruských agentů SVR odhodlaných zmařit CIA veškeré záměry. Sommerhaus byl zabezpečen natolik přísně, že o operaci nebyla informována ani ukrajinská, ba ani maďarská vláda, a Luke a Vince tak zůstali jediným nárazníkem mezi dvěma zneprátelenými zpravodajskými službami. Ruskou a ukrajinskou. Třemi, pokud jste počítali i Maďarsko, jehož vláda se přikláněla k tvrdé pravicové politice a stále silnější podpoře Frankových dobyvačných ambicí.

Zatímco Vince byl ve světě stínů a věrohodného popírání zvyklý žít, Luke se musel všemu úzkostlivě učit. V tomto stísněném prostředí se z něj a Vince stali přátelé, a o to bolestivější bylo to, co se po pěti měsících operace Sommerhaus událo.

Veškeré úsilí se rázem zhroutilo.

Začalo to pohřešováním a smrtí některých agentů a vyvrcholilo jedné mrazivé noci u Ternopolu zmizením Johna Vince. Předpokládalo se, že byl unesen SVR a buď zavražděn, nebo odvezen do Ruska, kde byl vyslýchán a vězněn. Přestože Lukea děsily obě představy, pouhé pomyšlení, že jeho přítel žije v pekle ruského tajného vězení, mu často nedávalo v noci spát.

Před lety si prohlédl Lubjanku, nechvalně proslulou věznicí KGB v Moskvě, dnes muzeum a turistickou atrakci. Procházel tlumeně osvětlenými chodbami a postával ve stísněných, studených celách, jejichž stěny byly pokryty homogenní strupovitou, mátově zelenou barvou, na jakou zírali vězni čekající na popravu nebo mučení. Málokdo z těch, kdo do Lubjanky přišel, ji opustil, a ti, kteří ji zažili, už nikdy nebyli stejní. Sám, když ji opouštěl, nevnímal svět stejně, přestože uvnitř strávil pouhou hodinu. Jakmile toho dne vyšel zpět na sluneční světlo, připadal si jako znovuzrozený. Nebyla za tím klaustrofobie, pach ani zvuky, dokonce ani krutá historie toho místa. Svíral ho beznadějný pocit neodvratné zkázy. Pochyboval sice, že politické věznice v současném Rusku vypadají jako Lubjanka nebo některý z tisíců gulagů, které byly provozovány ve vrcholných časech studené války, ale byl si jistý, že za Konstantina Franka nebyla tamější vězení o nic méně ponurá. Za bezesných nocí se přistihl, že přemýšlí o stále týchž neodbytných otázkách: *Je John stále naživu? Pokud ano, co mu udělali? Do jakých zdí musí zírat?*

„Zapojil se do akce i Bloodhound?“ zeptal se.

Sean namísto odpovědi jen nenápadně přikývl.

Pavel Reschshikovets, krycím jménem Bloodhound, přezdívaný Paša, byl jedním z Vinceových prvních rekrutů, agentem, jehož firma zásobující restaurace měla klienty po celé Ukrajině. Dokonalá zástěrka. Spolu s Vincem pobývali v Pašově domě a pracovali v jeho skladu. Choval se k nim jako k rodině.

„Mluvil Bloodhound s informátorem?“ zeptal se.

„Předpokládám, že ano. Jeho zpráva k nám dorazila oklikou. Stálo v ní: Squire je možná vzhůru. Mělo by se to prověřit.“

Squire bylo Vinceovo krycí jméno. Luke byl Gallop.

„To zní podezřele,“ poznamenal Luke a znovu usrl kávy. „Paša mohl být odhalen. Možná jen SVR rozhodla sítě, aby zjistila, jestli jsme se nepokusili obnovit Sommerhaus. Ujasňuje si situaci.“

„S tím souhlasíme,“ přikývl Sean. „Ale máme dvě možnosti. Ignorovat zprávu, nebo ji prošetřit.“

„Je jen jedna možnost. Pokud existuje šance, že je Vince naživu, jdeme do toho. Lépe řečeno: Já do toho jdu, ať už s tvou podporou, nebo bez ní.“

„Jak sám říkáš, mohla by to být past, jak dostat dalšího z našich.“

„To hodlám risknout. Můžu s tebou počítat?“

„Se mnou osobně? Rozhodně. S agenturou? Obávám se, že ne. Doteď jsme neměli tušení, co se Johnovi stalo. Ale pokud potvrdíš, že zdroj je věrohodný a že by mohl být naživu, pak převezme agendu ministerstvo zahraničí.“

Věděl, co to znamená. Roky rozhovorů. Vyjednávání. Dokud se nepodaří uzavřít diplomatickou dohodu o výměně Johna za něco nebo někoho jiného. To vše bylo součástí zpravodajské hry. Každý řídicí důstojník chápal, co je v sázce. Agenti byli pěšáky na šachovnici, kteří mají chránit krále a královnu, nic víc.

„Oficiálně,“ pokračoval Sean, „tě žádám, abys zdroj vyhodnotil a podal zprávu. Nic víc.“

Luke si všiml lesku ve Fernandových očích.

I když věděl o Seanově minulosti či jeho současné pozici v Langley jen málo, pamatoval si dobře, jak na ztrátu Johna Vince reagoval. Po Lukeově útěku následoval vyčerpávající týdenní rozbor operace v konspiračním domě. Seana ztráta skutečně zarmoutila a celé dny vymýšleli způsoby, jak zjistit, co se Vinceovi stalo. Podobné trápení se předstírat nedá. Nakonec, jak Luke vytyšil, vedení v Langley zamítlo Seanovy požadavky, aby se vrátil na Ukrajinu a poohlédl se na místě.

Věděl, co je třeba říct. „Oficiálně udělám přesně tohle.“ Dopil kávu. „Vyhodnotím situaci.“

Zbytek jeho slov zůstal nevyřčený.

Pak určím, jestli má cenu pokračovat. Pokud ano, dostanu Johna ven.

Svět špionáže byl děsivě pragmatický. Kdyby došlo na lámání chleba a bylo třeba si vybrat, zda obětovat Lukea a přenechat ho Vinceovu osudu, nebo vyprovokovat už tak nevyzpytatelného Konstantina Franka, Langley by zvolilo první možnost. Vniknout do cizí země a dopustit se otevřené agrese, ať už z jakéhokoli důvodu, se rovnalo vyhlášení války. Ale pokud existovala šance dostat Johna na svobodu, hodlal ji využít.

Dlužil mu to. Za vše.

„Celá ta oblast je teď horkou zónou,“ podotkl Sean. „Ukrajina je Frankovým zkušebním hřištěm. Většina západních zpravodajských služeb se domnívá, že má v úmyslu získat zpět většinu bývalého Sovětského svazu, území, která jsou dnes suverénními sousedními státy. To znamená válku, protože NATO nic z toho nikdy nepřijme, a to právem. Franko testuje odhodlání aliance, aby zjistil, kdo udělá první krok.“

To se mu povedlo. Tuto oblast může odpálit cokoli.

Dolil si do hrnku kávu z karafy. Ještě jedna věc. „Vzhledem k tomu, že ve skutečnosti pro CIA nepracuji, předpokládám, že jsi už mluvil se Stephanieí Nelleovou?“

To byla Lukeova nadřícená v Magellan Billetu.

Sean se usmál. „Čeká, až jí zavoláš.“

3

BÍLÉ JEZERO, RUSKO

10:12

Alexej Delov vyhlížel z okna nepříjemnou návštěvu. A nejspíš i nebezpečnou. Vyjít ze stínu bylo vždycky riskantní.

Z vyhlídky, na které stála jeho dača, se mu z jedné strany nabízel pohled na nedaleký březový les, jehož staré stromy byly po včerejší pozdně jarní vánici poprášené sněhem, z druhé strany shlížel na vodu. Bílé jezero mělo okrouhlý tvar a průměr necelých padesát kilometrů. Vytékala z něj řeka Šeksna, která se vlévala do Rybinské přehrady. Ta byla součástí mohutné vodní cesty spojující Petrohrad s Volhou, jedné z mnoha úžasných inovací, které vznikly před třemi sty lety na popud Petra Velikého ve snaze modernizovat Rusko.

Opět se ochladilo. Doufal, že letos by mohlo jaro přijít dřív, ale zatím tomu nic nenasvědčovalo. Jeho oblíbený potok plný pstruhů, který před pár dny už pomalu začal rozmrzat, byl opět pokrytý ledem. Občas slyšel praskání a skřípění nově vzniklých tabulek ledu, které se o sebe otíraly. Čerstvá ryba by se hodila, ale na tuhle pochoutku si bude muset ještě chvíli počkat.

Přežil pád komunistického impéria a dva násilné pokusy o převrat. Stál na počátku vzniku nové Ruské federace, stal se jejím prvním svobodně zvoleným prezidentem, sloužil jedno funkční období a dobrovolně odstoupil, aby se moci chopili jiní. Bylo mu téměř třiadvadesát let a ničeho se nebál. Jen toho, co mělo nastat.

Pohlédl na hodinky.

Jeho host měl už hodinu zpoždění.

Samozřejmě schválně.

Každá příručka mocenských tahů začínala kapitolou *Přinuťte je si počkat*. Kontakty v Moskvě mu již dopředu sdělily čas odjezdu jeho hosta a trasu stopadesátikilometrové cesty na severovýchod. Kdyby chtěl dorazit včas, udělal by to.

Ale tím by vyslal špatný signál.

Měděná konvice, téměř stejně tak stará jako on sám, začala pískat a prskat, až mu připomněla frenetický závěr Čajkovského *Slavnostní přede hry 1812*. Kakofonie vojenské kanonády, zvonění zvonů a žesťové fanfáry. Kvintesence ruské hudby. Ale také tradiční doprovod ohňostrojů ve Spojených státech na Den nezávislosti.

Jaká to ironie.

Odbelhal se do kuchyně, naplnil samovar vroucí vodou z konvice a přiklopil víko, aby nechal sypaný karavanový čaj vylouhovat. Směs byla vyrobena speciálně pro něj – intenzivní chuť, extrémně hořká. Přesně tak, jak ji měl rád.

Vchodové dveře se s rachotem otevřely a dovnitř vstoupila postava zahalená v parce a rukavicích. Po celých osmatřicet let, co Edmon Grišina znal, nosil jeho přítel tutéž čepici.

Ušanku.

Kožešinová pokrývka hlavy s klapkami na uši, svázanými na temeni, jako by nezestárla. Edmon rád říkával, že mu zahřívá pleš, hustá kožešina mu však také poskytovala ochranu před tupými údery. Nebyla, jak Edmon obvykle neopomněl zdůraznit, vyrobena z ovčí kůže, králíka, pižmoně, ani ze sobola.

Byla to kůže medvědí.

Ale ne z jen tak ledajakého medvěda.

Z jedince, který se Edmona jako malého chlapce pokusil neúspěšně sežrat.

U jiného člověka by Alexej historce nevěřil, u přítele s mohutnou, býčí šjíj však musel. V mládí, dokud ho nedostihlo

zranění ramene, patřil Edmon k aspirantům na zlatou medaili pro sovětský zápasnický tým. Coby vysloužilý příslušník moskevské městské policie se s Alexejem znal od pádu Berlínské zdi. Jakožto policista se Edmon setkal se vším možným: od narkomanů s mačetou či čečenských separatistů až po pouliční gangy a sériové vrahy. V roli velitele prezidentské ochranky přečkali společně mnoho nástrah, přicházející z různých stran.

Jak od přátel, tak nepřátel.

„Přišel jsi právě včas na čaj,“ oznámil mu.

Edmon si svlékl parku a pověsil ji na háčky na zdi vedle dveří. „Dám si –“

„Šest kostek. Vím.“

„Sedm, pokud jsi ho nechal louhovat moc dlouho.“

Zasmál se. Byli jako staří manželé. Oběma zemřeli manželky na rakovinu již před mnoha lety a ani jeden z nich se nikdy znovu neoženil. Jistě, potkávali dámy, které přicházely a odcházely, ale žádná nemohla nahradit jejich milované, Sofii a Anasztázii. Další nevyřčené pouto, které je spojovalo a které nedokázalo nic přetrhat. Ze všech lidí na světě věřil Alexej jen tomuto jedinému muži.

„Směšně velký konvoj Jeho Výsosti právě projel vnějším bezpečnostním stanovištěm,“ oznámil Edmon. „Bude tu za tři minuty. Jak se říká té americké přehlídce, kde jezdí banda chlapů v červených čepicích v takových těch malých autech? *Shriners*, myslím. Tak nějak to bude vypadat.“

Alexej se uchechtl, nasypal do hrnku poslední lžičku cukru a podal mu ho.

„Šéf by neměl vařit čaj svým podřízeným,“ zabručel Edmon. „Ještě jednu lžičku, prosím.“

„Zase začínáš?“

„Je to věc protokolu.“

Starý spor, míněný napůl vážně, napůl s úsměvem – klasický Edmon. Jeden z řady rituálů, které upevňovaly jejich přátelství. Alexej býval kdysi prezidentem. Edmon jeho osobním

strážcem. A oba věděli, kde leží hranice, a ani jeden ji nikdy nepřekročil.

„Příště mi budeš vybírat holky,“ ušklíbl se Alexej.

„Sám musíš uznat, že máš pochybný vkus. Jak se jmenovala ta poslední? Dagmar?“

„Uměla výborný boršč.“

„Tvůj vkus na boršč je také pochybný, příteli.“

„Řepa je řepa,“ opáčil.

Přistoupil k plápolajícímu krbu a postavil se před něj.

„Ten osel si vzal pět aut,“ pokračoval Edmon. „SUV, žádná jiná. Jsem si docela jistý, že jsem zaslechl i drony.“

Zamračil se. Osel? O kom to Edmon mluví? Chvilí mu to trvalo, ale jeho zmatený mozek si konečně vzpomněl.

Jak jen mohl zapomenout?

I kdyby jen na okamžik.

„Je opatrný,“ pronesl nakonec.

„Je *paranoidní*. A jestli si myslí, že mu dovolím, aby tuhle daču obsadil těmi svými poskoky s kuními ksichty, tak se šeredně mýlí.“

„Udělá, co bude chtít.“

„To se ještě uvidí,“ uchechtl se Edmon a foukl do kouřícího hrnku.

Alexej zaslechl zvenku vrčení motorů. „Už je tu.“

Položil hrnek na krbovou římsu, zapnul si vlněný svetr a uhladil si jej. Najednou pocítil závať, následovanou ostrou bolestí za očima. Zavrával a natáhl ruku ke stěně. Najednou byl Edmon u něj s rukama na jeho ramenou.

„Zase ta bolest?“

Zavřel oči a přikývl.

Uběhlo třicet sekund, pak šedesát.

Závať. Místnost se točila. V žaludku mu vzrůstala nevolnost. Ústa se mu naplnila hořkými slinami, které spolkl. Nakonec nepříjemný pocit zmizel a nával opadl. Pohládl svého starého přítele po ruce. „Už je to lepší. Neměj starost.“

„Tohle se stává čím dál častěji. Měl by sis promluvit –“

„Už jsem s ním mluvil. Včera, po telefonu. Tohle se dalo čekat. Než jsi přišel, něco jsem si vzal. Přejde to.“ Zhluboka se nadechl a vydechl, dokud se mu svět nepřestal před očima vlnit. Pak se narovnal a přikývl. „Pojďme přivítat našeho hosta.“

Společně vyšli na verandu. Kolona vjela na kruhovou příjezdovou cestu, za ní se vzedmula mračna chuchvalců sněžné mlhy. Třetí vůz zaparkoval paralelně ke vchodu a zastavil; pneumatiky zasmýkaly po zmrzlém šterku. V dokonalém souladu vystoupila z terénních aut desítka bodyguardů, kteří se rozhlíželi, zda je někdo neohrožuje, a kolonu obestoupili. Každý měl na hlavě vlastní ušanku, jistě z obyčejné vlny.

„*Shriners*,“ zamumlal Edmon.

„Mysli na své vychování, příteli.“

„Chybí jim už jen červené čepice.“

Dvojice bodyguardů se postavila k zadním dveřím třetího SUV. Jeden ze strážců je otevřel. Vystoupila z nich postava. Vysoká, šlachovitá, s hřívou hustých prošedivělých vlasů nad linií vysokého hladkého čela. O jeho intenzivních modrých očích se mluvilo i v médiích – byly jedním z mnoha rysů, které ženy kdovíproč považovaly za přitažlivé. A že jich měl hodně. Na muže tak opatrného v politickém životě byl poněkud svěhlavý, pokud šlo o společnice.

Slabost? Zcela jistě.

Ale ne taková, která by toho ambiciózního ďábla někdy zbrzdila. Jeho tvář a hlas znali všichni po celém světě; vyjadřovaly klid člověka, který nečeká, že mu ostatní budou odporovat.

Konstantin Franko.

Prezident Ruské federace.

4

Alexej se napřímil, jak jen mu to jeho staré tělo dovolovalo, a sledoval, jak si Franko prohlíží dům a okolní krajinu, než se konečně zadíval na něj.

„Pane prezidente, vítejte na mé dače,“ přinutil se k úsměvu.

Franko cosi pošeptal nejbližšímu bodyguardovi a pak vystoupal po schodech na verandu, až se ocitl Alexejovi tváří v tvář.

„Děkuji, že jste přišel, Konstantine,“ pronesl potichu a podal mu ruku.

Franko na ni shlédl, lehce se zamračil, pak si stáhl koženou rukavici a pozdrav přijal. „Tvrdil jste, že je to naléhavé. A kdo jsem já, abych mohl odmítnout pozvání od legendy.“

To bylo bolavé téma. Alexej zaujímal v srdcích Rusů jedinečné postavení. Stanul v jejich čele, aby lid provedl těžkými časy mezi pádem komunistů a nástupem mlhavého zdání demokracie. Stal se prvním prezidentem Ruska, kterého si lidé sami zvolili ve svobodných, rovných volbách. Podobně byl zvolen i Franko, ten se však postupně prostřednictvím legislativní manipulace, která mu umožnila stát se doslova doživotním prezidentem, udržel ve funkci dlouho poté, co mu vypršelo ústavou stanovené funkční období. A žádné volby, které vyhrál, nebyly považovány za spravedlivé nebo rovné.

Rozhodl se, že nejlepší bude poznámku ignorovat. „Pojďte dál, prosím.“ Otočil se ke dveřím. „Právě jsem uvařil čaj.“

Za Frankem vystoupila na schody trojice goril. Edmon vykročil, aby jim zastoupil cestu. Pět napjatých sekund stál proti Frankovým mužům a vzájemně na sebe zírali. Náznak úsměvu na tváři jeho starého přítele jim sděloval: *Jen do toho, zkuste to na mě, holobrádci.*

Edmon vyrůstal coby syn rybáře na Volze. Díky tomu byl obdařen mohutnými rameny, předloktími jako z ocelových lan a rukama připomínajícíma lopaty; své na něm zanechalo i zápasení. I když mu táhlo na sedmdesát, impozantní postava mu zůstala. Před mnoha lety, když začínal pracovat v Alexejově ochrance, zadržel Edmon útočníka s nožem v ruce. Ocelovým stiskem mu rozdrtil jedenáct kostí. Když byl na vrcholu, dokázal by ho přeprat jen málokdo. Ale přestože i Alexejova starého přítele dohnal čas, nebylo záhodno ho zbůhdarma provokovat.

„Dovoluji si navrhnout,“ pronesl Alexej ke svému hostu, „že by nám prospělo spíše soukromí. Musíme si promluvit o něčem důležitém. Čistě mezi námi.“

Franko úsečně přikývl a otočil se ke svým strážcům: „Tady se není čeho bát. Nezdržím se dlouho. Počkejte venku.“

„Dům není zabezpečený,“ namítl jeden z nich.

„Právě naopak,“ kontroval Edmon.

Alexej s Frankem vešli dovnitř a všichni ostatní, včetně Edmona, vyčkali na verandě. Vzal Frankovi kabát a rukavice a pověsil je na věšák; pak svému hostu nalil šálek čaje. Společně se usadili do dvojice ohmataných kožených křesel před krbem. Franko si vychutnal doušek a tvář se mu na okamžik zkrivila hořkostí.

„Vám tohle chutná?“ zeptal se Franko.

„Drží mě při zemi.“

Franko se zasmál. „To věřím. Chybí tu ženská ruka, nemyslíte?“

„Jsem prostý člověk,“ odvětil.

„Jistě. Povězte, Alexeji, cítíte se dobře? Vypadáte bledě. Zhubl jste. Prý jste byl minulý týden ve městě. Šel jste k lékaři?“

Oslovil ho křestním jménem, ne jako *prezidenta Delova*; to naznačovalo jistou zdánlivou rovnoprávnost, ačkoli je dělily jak věk, tak zkušenosti. Zmínka o jeho přítomnosti v Moskvě skrývala hlubší význam: měla mu ukázat, že ruský prezident má o svém předchůdci přehled bez ohledu na to, kolik let uběhlo. To nebylo nijak překvapivé. Zdálo se, že sledovat lidi je ruským folklórem. Přesto však Alexej pocítil náhlý nával úzkosti.

Ví Franko i o tamtom?

„Byl jsem na pravidelné prohlídce,“ odpověděl. „Mírná anémie a zvýšený cholesterol. Znáte doktory, vždycky vám měří pas a omezují stravu.“

„To mi moc neříká. Já jsem celkem fit.“

Což Franko rád dokazoval i na oficiálních fotografiích, na nichž se s holým hrudníkem proháněl na koni, střílel z pušky, hrál hokej.

„Jak to vypadá v Kremlu?“ zeptal se Alexej.

„Rušně.“

„Náročná doba, jak doma, tak v zahraničí.“

Franko mávl rukou. „Západ dělá to, co umí nejlépe. Být nám trnem v oku. Čína stále představuje problém. Ale všichni mají strach. Jsou slabí.“

„Blíží se stranický sjezd,“ navázal Alexej. „Je na něj všechno připraveno?“

Stranické sjezdy, spíše politické konkláve staré Komunistické strany Sovětského svazu, se konaly v intervalech od jednoho do pěti let. První zorganizovali v roce 1898, osmadvacátý a poslední v roce 1990. Tehdy se ho účastnilo asi pět tisíc delegátů z místních organizací strany. Sjezdy byly oprávněny volit ústřední výbor, měnit stanovy a přijímat usnesení, jež určovala základní politiku. Dodnes byly velkolepými událostmi, ale změnily se v příležitosti, při nichž autokratičtí vůdci jako Franko mohli dávat na odiv svou moc.

„Uspořádáme obrovské shromáždění. Asi šest tisíc lidí z celé federace.“

Dobré vědět.

„Vy mu, předpokládám, budete předsedat?“

„Rozhodně. Stejně jako svého času vy.“

Ještě lepší vědět. „A vaše rodina? Jsou všichni –“

„Nepředvolal jste si mě sem, abyste diskutoval o sjezdu nebo o rodině, že ne?“

„Nikoho jsem nepředvolával. Požádal jsem vás o schůzku. V soukromí. A tohle je podle mě nejlepší místo.“

„A já vám s ohledem na vaše někdejší služby Matičce Rusi a vaší trvalé popularitě prokazuji úctu tím, že jsem dorazil.“

„Vážím si toho gesta, pane prezidentě.“

Ta slova ho páčila v ústech, ale připomněl si, že musí být zdvořilý. V sázce bylo mnohem víc než osobní pocity nebo ego. A tak to zkusil: „Také jsem si myslel, že by pro vás návštěva venkova mohla být vítaným odpočinkem od Moskvy.“

„Nepotřebuji odpočinek.“ Franko odložil šálek a smetl si z nohavice kalhot kousek žmolku. „O co jde, Alexeji? Přejděte k věci.“

Zhluboka se nadechl, aby se zklidnil. „Chci s vámi hovořit o budoucnosti.“

„O Rusku? Matička je v dobrých rukou. Tím se netrapte.“

Matička. Nebylo to slovo samo o sobě, co ho znepokojovalo. Bylo to koneckonců historické označení Ruska bez ohledu na období. Ale z Frankových úst znělo zlověstně. Autoritářsky. Ultranacionalisticky.

„Znepokojení je esencí mé povahy,“ pokračoval Alexej. „Břemenem každého vůdce.“

„Břemenem, které lidé z vašich ramen sejmuli už před desítkami let. Teď máte čas užívat si života. Rybařit, pít čaj a dělat cokoli jiného, co se vám zlíbí.“

„Změna je náročná, Konstantine. To vím až příliš dobře. Byl jste svědkem konce; zažil jste tu bolest a boj, když jsme nechali komunismus padnout.“

„Zbytečná bolest zrozená ze slabosti.“

„Sovětské impérium se rozpadalo. Nebylo možné pád zastavit. Studená válka nás vyčerpala. Naše politika nedržela krok se zbytkem světa.“

„To zbytek světa neudržel krok s *námi*.“

„Naši lidé trpěli. Neměli naději, vizi budoucnosti, všechny naše obzory se zatemnily, a teď se obávám, že opět sklouzáváme zpátky ke stejnému peklu na Zemi.“

„Zpátky?“ vyštěkl Franko smíchem. „Míříme vpřed. Ke světlu. K dominanci. Váš problém, Alexeji, je, že jste se nechal svést iluzemi, které vám vnutila Amerika. Květiny a duhy. Svět národů, které sedí u táboráku a drží se za ruce, kde každý dohlíží na toho druhého. To je nesmysl. Nereálné. Mezinárodní politika je krvavý sport. Vždycky jím byla. A hájí sobecké zájmy. Národy se starají jen o sebe. Slabost plodí slabost. Je to nemoc.“ Ukázal na něj prstem. „Taková, kterou jste vpustil do našich dveří.“

„Předsedal jsem hnijící mrtvole. Komunistický režim byl tak zkorumpovaný, že požíral sám sebe. Samozřejmě ne aparátčiky, ani jejich kumpány, ale dělnickou třídu. Leninova revoluce dávno zmizela v propadlišti dějin. Komunismus byl po celá desetiletí jen fasádou, nic víc.“

„Stalin dělal, co bylo nutné,“ odsekl Franko.

„Zvraždil miliony lidí pro nic za nic. Stejně jako komunisté před ním i po něm.“

„Vůdcovství není soutěž popularity. Děláte to, co je třeba udělat pro vyšší dobro. To je další věc, kterou jste nikdy nepochopil.“ Franko se naklonil dopředu, bradu vystrčenou ven. „Viděl jsem vás na konci vaší kariéry, Alexeji. Sledoval jsem vás. Já jsem tehdy byl pouhým nižším úředníkem. Ale vy jste měl šanci se postavit a rozhodnout ve prospěch Matičky Rusi. Být tvrdým a neústupným. Udržet si, co je naše. Místo toho jste ustoupil.“

To nebyla tak docela pravda. Franko nestál jen u konce jeho kariéry. Byl příslušníkem tvrdé frakce KGB, která odmítala

nechat SSSR padnout bez boje. Ve skutečnosti se z Lubjanky šířily zvěsti, že KGB hodlá Alexeje zavraždit. Z jakéhosi důvodu se spiknutí nikdy nedotáhlo do konce. Měl v něm prsty i Franko?

Nejspíš ano.

„Studená válka skončila. Prohráli jsme,“ uzavřel Alexej. „Jedinou šancí, kterou jsme měli, byla změna, která přicházela bez ohledu na to, co uděláme.“

„Vzdal jste se Afghánistánu, přestože naši stateční vojáci obětovali –“

„Končili v mlýnku na maso, by byl přesnější popis situace.“

„Jak se opovažujete –“

„Jak se opovažujete vy,“ Alexej zvýšil hlas. „Sovětský svaz čelil bouři, Konstantine. Když vás zasáhne, přežijete jen díky tomu, že kormidlujete po větru. Ale to, co děláte teď, je –“

5

Alexej svou myšlenku nedokončil.

Přísahal, že si zachová rozvahu a nenechá se svést na cestu obviňování. To by Frankovo odhodlání jen utužilo. Bohužel už možná nebylo cesty zpět.

„Jen do toho, mluvte,“ vyzval ho Franko. „Podělte se o svou letitou moudrost.“

„Já jen říkám, že existuje střední cesta. Extrémismus vždycky končí špatně.“

„Například?“

„Ukrajina.“

„Ukrajina je součástí Velkého Ruska. Vždycky jí byla. Většina ukrajinského lidu si přeje sjednocení.“

„Podle koho?“

„Lidé vyšli do ulic a protestují, prosí o změnu.“

Věděl, že to všechno jsou zmanipulované reportáže, zinscenované pro kameru. Propaganda, na kterou by byl Lavrentij Berija, šéf někdejší Stalinovy tajné policie, hrdý.

„Změnu vynucenou zbraněmi,“ opáčil. „Zemřou statisíce lidí. Ještě více uprchlíků bude vysídleno.“

„Těžká rozhodnutí. Odhodlaná akce. Chce to páteř, Alexeji, vést tuto zemi.“

„Ukrajina je suverénní stát. Nemůžete –“

„Slova na papíře, čáry na mapě. Nic neznamenají.“

„Myslíte, že NATO bude sedět se založenýma rukama a Ukrajinu vám přenechá?“

„Na střet nemá odvahu.“

„Tím si nebuďte tak jistý. Vedete nás ke světové válce.“

A k diktatuře.

V posledních „volbách“ získal Franko 88 procent hlasů. Což bylo směšné. Jeho soupeři byli uvězněni nebo zemřeli při podivných nehodách. Média byla šikanována, aby se podřídila oficiálním verzím. Voliči zastrašováni. Měl si s ním promluvit dřív? Měl se ozvat? Nejspíš ano. Tehdy ale nevěděl to, co ví teď.

„Všichni se nakonec vzdají,“ trval na svém Franko. „Už nejsou schopni bojovat.“

„Jakmile připojíte zpět Ukrajinu, kdo je další na řadě? Bělorusko? Litva? Lotyšsko? Estonsko?“

„Pokud si to budou přát.“

„Nepochybují, že se o to postaráte.“

Frankovi se zaleskly oči a namířil na Delova prst. „Opatrně s podobnými obviněními.“

Alexej rozhodil ruce v gestu, které – jak doufal – Franko vyhodnotí jako smířlivé. „Jistě chápete, že staré způsoby vedly jen ke katastrofě.“

„Ve správných rukou můžou být staré způsoby nadmíru účinné.“

„Ne však bez demokracie. Lidé potřebují, aby zazněl jejich hlas. Zaslouží si to. To je jediná cesta vpřed.“

„Jestli nás historie něco naučila, tak to, že Rusové nevědí, co chtějí, dokud jim to někdo neřekne. Náš národ byl po staletí ovládán. Nejprve Mongoly. Pak cary. A nakonec komunisty. Rusové netouží po demokracii. Hledají autoritu. Zaslouží si žít v zemi, na kterou mohou být hrdí, a ne v takové, která chodí s kloboukem v ruce k západním mocnostem žebrat o mír.“

„A vy jim umožníte, aby byli hrdí na válku?“

„Z dlouhodobého hlediska jde o zanedbatelnou cenu.“

Franko rozhodně disponoval všemi znaky neústupného tyra-
rana. Stalin by na něj byl pyšný.

„Vím, o co jde,“ pokračoval Franko a přimhouřil modré oči.
„Jak to, že jsem to neviděl dřív? Záleží vám na vlastním odkazu.
Dědictví velkého reformátora Alexeje Delova. Miláčka Zápa-
du. Nositele Nobelovy ceny míru. Teď už je to tak jasné. Bojíte
se sám o sebe.“

„To není pravda. Své jsem si užil. Teď se mé dny krátí.“ Rych-
leji, než by si sám pomyslel. „Teď jste na řadě vy. Stále se můžete
zapsat do dějin jako velký vůdce, Konstantine. Sdílím vaši vizi
o ruské velikosti, ale ne takhle. Máme na víc. Prosím, přehod-
noťte směr, kterým se ubíráte, než bude příliš pozdě.“

„Škody, které jste vy a vaši nástupci napáchali, jsou nezměr-
né,“ opáčil Franko. „Kdysi jste mluvil o zkažené politice. Slabost
je také zkaženost. Váhavost. Nic víc. Moje cesta je jedinou ces-
tou vpřed.“

„Mohu říct nebo udělat něco, co by váš názor změnilo?“

„Ne, ale můžete se mi klidit z cesty a nechat si své názory pro
sebe. Žijte tady, na své dače, až do konce života. Jinak budu
o vašem odkazu ještě hodně přemýšlet. Jak na vás bude historie
vzpomínat, pane bývalý prezidento Alexeji Delove? Jako na vel-
kého člověka? Na průměrného člověka? Zločince?“

Tohle měl očekávat.

„Váš odkaz podléhá čistě mé kontrole, Alexeji. Na to nikdy
nezapomínejte. Postavte se mi do cesty a žádný státní pohřeb
nebude. Žádné projevy ani pomníky. V učebnicích dějepisu se
stanete pouhou poznámkou pod čarou, na kterou všichni za-
pomenou. Školáci budou plivat na váš hrob.“

Na tom mu nezáleželo. „Konstantine, mírněte své činy. Svou
rétoriku. Promluvte si s americkým prezidentem. Je to rozum-
ný člověk.“

„Není o čem mluvit.“ Franko se podíval na hodinky. „Ještě
něco? Hodláte mě dál poučovat?“

Zavřel oči. Nadechl se. Pak pomalu vydechl.

Tohle šílenství nesmí pokračovat.

Své možnosti vyčerpal. Neměl na výběr, to bylo jasné. A to byl také účel celé této konfrontace. Musel si být jistý, než začne jednat.

Teď už si jistý byl.

„Děkuji, že jste přišel,“ uzavřel. „Už vás nebudu zdržovat.“

Franko vstal.

Alexej ho napodobil a nabídl mu ruku.

Franko se na něj znovu zadíval, ale tentokrát mu gesto neopětoval. „Pamatujte na má slova, Alexeji. Nevměšujte se do státních záležitostí. Další varování nepřijde. Příště budu jednat já.“

„Vyjádřil jste se naprosto jasně.“

Franko si oblékl kabát a rukavice, pak vyšel ven a nechal dveře otevřené. Alexej s Edmonem kolonu sledovali z verandy, dokud nezmizela na příjezdové cestě.

„Parchant,“ zamumlal Edmon.

Alexej se vrátil z chladu dovnitř a svalil se do jednoho z křesel. Neměl v úmyslu zůstat zticha ani nečinný. Pokusil se s ním promluvit. Rozumně. Bezvýsledně. Naštěstí zbývala další možnost. Poslední hra, která by problém dokázala vyřešit. Zalovil v kapse košile a našel malý útržek papíru. Byl na něm azbukou naškrábaný jediný řádek.

Rudá hvězda stále září. Promluvme si.

6

BUDAPEŠŤ, MAĎARSKO

ÚTERÝ 20. KVĚTNA

14:05

Luke sledoval z okénka, jak letadlo pomalu klesá k Mezinárodnímu letišti Ference Liszta. Pilot snížil výkon, zpomalil a vysunul klapky, aby dopravní stroj zbrzdil. Pozoroval, jak se na křídle sklápí vzduchová brzda a letadlo dále zpomaluje. Sean Fernando, věrný svému slibu, si promluvil se Stephaniei Nelleovou, která dala Lukeovi k cestě do Maďarska zelenou.

Pokud se tak sám rozhodne. Což se také stalo.

Jinak ani jednat nehodlal.

„Hranice znáš, že?“ zeptala se Stephanie. „Vplížit se a nakhroučnout, abychom vyhodnotili zdroj. Pokud je důvěryhodný, pak věc převezmou diplomaté, aby Vince dostali ven.“

„Rozumím.“

„Víš, že by ses mohl ocitnout přímo v jámě lvové?“

Věděl.

Zpráva o Vinceovi mohla být pouhou návnadou. Vzhledem k současné patové situaci mezi Ruskem a Ukrajinou by odhalení amerického spiknutí a dopadení skutečného špiona znamenalo pro Konstantina Franka zásadní páku při ovlivňování veřejného mínění. Imperialistická Amerika se vměšuje do záležitostí evropských národů. Už zase. Franko by tvrdil, že jedinou protiváhou takové provokace je silné ruskobaltské spojení, jehož základním kamenem je Ukrajina.